

XV

Було це пізньою осінню, в рік по смерті Марко, коло десятої години перед полуднем.

В старім парку міським устелилося по стежках і алеях сухе, з дерев упавше листя грубою верствою. Дерев з ясно-жовтим, златаво-блискучим або червоним листям, освіченим сонячним світлом, з-помежи ще зелених дерев впадали вже здалека в очі. А поміж величезними, рядом стоячими яворами і густо засадженими іншими деревами головної алеї зависала рання мряка великими безформними шматами.

Свіжий, потрохи землистий запах наповняв воздух.

В парку панувала тишина, і лиш кілька помічників огородника і кілька малих дівчат снувалося по алеях, змітали листя з доріг і вивозили кудись.

Крім них, не було нікого видко.

Мовчазний парк з своїми алеями, з своїми дорогами до їзди і нерухомими мармуровими статуями лежав в своїй осінній красі поважно, мов якийсь замкнений аристократичний світ, котрий випрошує собі всякого голоснішого й живішого руху, з винятком звуків пливучої води або пташиного щебетання. Об'ємисті групи старих бородатих смерек здавалися темно-сині, а між ними миготіло криваво-червоне листя білих беріз, облите ранішнім промінням сонця, мов полум'ям.

Понад всім тим сіяло синє, безхмарне склепіння.

Наталка йшла до огородника, що мешкав десь тут в парку, увійшла в парк і звільнила хід. Ідучи містом скорим ходом, огрілася надто, і тінистий холод та тиша, що царювали тут, вразили її мило.

При ставі, що широко розлився а, обгороджений ажуровими штахетами, лиснів з трави, мов якесь величезне дзеркало, станула мимоволі.

Вода мала для неї незрозумілу притягаючу силу. Вона сперлася о штахети і споглядала з задумливою цікавістю на гладку, нерухому, дзеркальну площу...

В ній відбивалося так виразно погідне осіннє небо з поодинокими білими хмарочками і вершки дерев, жовті, зелені, темно-сині, червоні... Все бачилося тут, лиш здавалося все нерухоме, мов закляте і мов на глибокім недостижимім дні...

Їй стало гаряче, і вона розіпнула пальто. Опісля зігнулася глибше над водою і в такій поставі якийсь час дивилася в глибінь...

Її обгорнуло чувство, подібне до туги, забажалося їй почути на своїм тілі холодну воду, але не оцю, лиш іншу, рвучу. Спершу мусила би надпливати на неї звільна, мов граючись, мов несміливо, приманюоче, а відтак чимраз скорше і скорше, чимраз живіше. Мусила би напірати на неї, поривати її. Вона боролась би з хвилями, поринала би в них, сміялась би в них, сміялась би голосним, бутним сміхом і аж відтак розкошувала би в них...

Ціле прегарне барвне окруження здавалося їй в воді кращим, ніж казка.

Нараз помітила себе. Чи так виглядала вона?

Чорний жалібний стрій і довга крепа, спадаючи з капелюха аж до землі, робили її ще вищою. Однак її обличчя видавалося їй іншим, як звичайно. Великі блискучі очі дивилися з лиця так спокійно, однак zarazом так вижидаюче! Чого вони ожидали, чого? Чого ж би? Вона усміхнулася, їй пригадалася її повість.

Нагадавши це, здалося їй, мовби життя лежало перед нею як один прегарний, празничний день, як якийсь світ ясної, препишної, не знаної досі краси.

«Полудне, — задзвеніло щось в ній, — полудне...»

Так, її полудне зближалося, це відчувала вона всіма нервами, в ній співало щось тисячами голосів про його, а її окруження заповідало його.

І чому ж би ні? Вона не бажала ніколи чогось неможливого, не жадала чогось такого ані від людей, ані від обставин. Вона й не спускалася ніколи на силу других, не була і трусом, мала відвагу! Вона й не хотіла милостині від долі — всього того не було для неї. Вона чулася такою сильною і здатною до життя, що, здавалося, для неї не існувало нічого, чого не могла би побороти!

В сій хвилині здавалося їй, що її душу освічує сонце, що воно миготить крізь її нерви, пронизує її, що в її жилах гонить кров скорше і що чує голосне життя в собі і кругом себе.

На час прижмурила очі, мовби боялася, щоби то раювання її душі не згубилося через якийсь інше враження. Їй було так мило і гарно тепер... саме, саме тепер... Коли отворила по хвилині очі і побачила свій власний образ у воді, впали їй в очі її незвичайно червоні уста.

«Я гарна!» — заговорив в ній якийсь голос.

«Так», — і вона почала приглядатися собі. Вона була дійсно гарна. Сніжно-біла, а до того великі, як сталь сіяючі очі. Стать її була гнучка і струнка, отже, була цілком гарна, в тій хвилині навіть дуже гарна... «Царівна», навинулось їй на думку. Однак тут не було нікого, лиш вона сама... В ній заворушилася туга, така ніжна і непорочна, мов те безхмарне склепіння, синіюче у воді глибоко-глибоко. Вона уявила собі Орядина, а біля його себе...

Він був гарний... так, отже, він і вона. Це було би гарно, «цілковито», як сказала би Марко і як повинно бути.

На її лиці появилася ледве замінна краска. Вона усміхнулася тужливо, однак майже в тій самій хвилині спаленіла ще сильніше, мовби хто заглянув проти її волі нечаяно в її душу. Відтак відвернулася насилу від свого образу і покинула то місце, зворушена, з гарячим, спущеним поглядом, та відійшла скорим кроком в одну з тінистих доріг. Але її думки погнались, мов ті барвні мотильки, далі. Так, він був гарний мужчина, і в нім була «раса», а що справді любила у його, то його руки. Вони мали в собі щось з інтелігенції і були гнучкі і майже жіночі. Напр., коли звисали нерухомо з поруччя крісла... Ті його руки була би так радо держала в тій хвилині у своїх руках...

.....
По довгім часі оце знов думала вона над якимись певними відносинами між ним і собою, в котрих він і вона займали б якийсь становисько, грали для себе посполу якусь роль. Звичайно відсувала від себе все, що мало характер якого «закінчення». «Так, як воно є, — думала звичайно, — є добре і не потребує змінитися». Багато з інших подій не могло інакше зложитися, — думала вона собі, — і тому було би нерозумно викликувати щось насилу або надто вже потягати до якої вини. Правда, його поведіння боліло її, особливо те, що він немов встидався своєї колишньої любові до неї. Але тому й прозвала його в своїм серці «нерозумним» і була би лучче умерла, чим виявила перед ним, що займалася ним. В тій хвилині була її душа так переповнена ним, що вона забула все, чим провинився супроти неї, та була би з ним поєдналася. Їй здавалося, що вона могла би побороти всі його хиби і вплинути на нього так, щоб його химерна натура випросталася, чула в собі силу за двох, і то цю певну, спокійну силу, що не обманує ніколи. Коли б він находився тепер десь тут в парку, вийшов з якоїсь алеї проти неї, напр., з он тої широкої, обсадженої так густо липами, що їх віти спліталися разом... Показався наперед здалека, а відтак надходив чимраз ближче і ближче...

Ах, вони би стільки говорили! Вона мала би йому стільки сказати! Адже її в'язало з ним стільки спільного! Перше — колишня любов, а відтак їх колишні зависимі обставини, їх терпіння, в молодих, найкращих літах і інтереси їх народу — багато речей в'язало їх; вона й не хоче розбирати всього. Між іншим сказала би йому і те, що він занедбався «духово», став поверховий, плиткий, що над ним взяла верх буденщина вже наскрізь, і він не зреалізує ніколи ані одної з тих ідей, котрими одушевлявся давно, коли не опреться тим впливам буденщини. Так, оце розповіла би вона йому. А він би розлютився за це і придумав би вмиль якусь «філософію», що її ніби

збивала би. Вона сміялась би сердечно! Ціла їх бесіда велась би так живо, весело; вона ж була нині так сонячно успособлена, як вже давно ні.

Ах, як він її раз любив!

Однак тоді вона не була такою, як тепер, була ще дитиною. Коли б це тодішнє прожите можна тепер знов прожити, яке ж сильне і самосвідоме було би воно, в тім не було би страху ані перед тіткою, ані перед якимсь іншим світом! Вона мала би відповідати лиш перед собою самою, перед своїм «я», котре не щадило себе, а було для неї тепер першою і послідньою інстанцією, над котрою працювала і котра коштувала їй стільки труда і майже кривавих сліз.

Так, тоді «любилися» вони дуже, але не цілувались ніколи. Вона не цілувала в своїм житті нікого...

Вона відчула якесь вдоволення, що осталася аж така чиста. Тоді був би він цілував її уста, а опісля помазані уста румунки, а може, ще й других, подібних до неї.

Вона задумалася нараз над своїм колишнім «я», і воно здалося їй якоюсь ніжною, безпомічною, освітленою Істотою, котра не мала нічого спільного з тою, котрої очі споглядали ще перед хвилиною так дожидаючо. Відчула, що коли би то її колишнє «я» було обиджене, то обиду ту могла би відчути повно лиш тепер. Сонце почало припікати, і вона сховалася в тінь алеї.

Опавше листя стелилося грубо по дорозі, і її нога аж потопала в нім; однак вона гралася ним і ходити в нім було їй приємно. На гарних корчах, що росли між деревами і прикрашували алею, висіла велика павутина й, зрошена ранішньою мрякою, лисніла проти сонця, мов срібна сіль. По гіллі дерев і між листям шолопалися тайком великі боязливі птахи; інші сміливіші гойдалися бутно по галуззі, а знов деякі голосно щебетали. Все те, здавалося, пануючу тишину ще збільшило. Чим глибше вона заходила, тим більша тиша окружала її. Парк лежав ще в півсні, і їй здавалося, що знаходилося в лісі. Вдихаючи повними грудьми пахучий воздух, силувалася майже несвідомо затерти чувство самотності.

Якийсь туркіт повозу збудив її з задуми.

Вона чула, як він над'їжджав чимраз ближче і що мине її небавом.

Не звертаючії голови в ту сторону, уступилася набік з дороги. Аж коли повіз минав попри неї, підняла очі. Вони подибалися з двома великими чорними, майже нерухожими очима якоїсь молодой дами, а опісля з очима Орядина...

Чи вона відклонилася? Цього не знала напевно, її щоки горіли, мов по якім ударі, і вона лиш бачила, як довга спина цієї дами зігнулася ніби з питанням до його. Між обома дамами (і якась старша сиділа там) зазріла вона мимоволі ще раз його лице. Їй здавалося, що воно мало вигляд таких лиць, що готові все до послуги...

Механічно звернулася в іншу алею і так само без думки усілася на першу лавку, що подибала.

Чи не покритлося все рум'янцем сорому? Все, що було з нею досі однодушне?

Вона була би припала до землі, була би зарила лице в листя зі встиду, що її душа роздягалася до наготи, а на те лучилося їй оце!

Вона відчула, як на неї впливало щось таке, що була би найрадше землю розривала. Така ганьба!

Так сиділа вона на лавці з заслоненим обличчям, похилена глибоко до землі...

Оскаржувати когось? Напр., його? Ах, то не випадало! Її чувство справедливості було надто вироблене, щоб могла то вчинити. Між ним і нею не було прецінь ніяких повних відносин, і тому він не був винуватий, а вона з тими довгими плечима не була також винна... отже, що?

Вона затяла зуби і була би вголос ридала, однак погамувалася і біла тільки мовчки п'ястуком о поруччя лавки... «Марко! Марко!» — простогнали її уста. Чому не було його тут, щоби вступився за неї; ні, коли б він тут був, то їй таке було би не лучилося...

По якімсь часі успокоїлася трохи.

Що обходило її те все? Нехай він жениться з тою з довгими плечима, що була йому така цікава і що знала дивними так славно керувати; вона була багата, а Наталка (вона ступала так гордо, коли переїжджала повз неї) боролася з обставинами до втоми. Вона, певно, не знала нічого про Наталку і про її знайомство з Орядином, не чувала нічого про його минулість, його приватне життя, про румунку. Вона росла у своїх родичів в теплі і на сонці, мов та пальма в оранжереї, доки не з'явився він. Для того було би несправедливо ненавидіти її.

Однак він...

Її ціла душа перенялася нараз сильною жадобою закинути йому якийсь брудний вчинок. Він мусив в її очах упасти, щоб їй полегшало. Вона пірнула думками в його минулість, і їй пригадався один випадок. Раз попалася йому якась невинна істота в руки, і він використав її темноту і незнання в свою користь. О, це був дуже підлий вчинок і гриз її, мов черв'як, але на тім не скінчилося. Вона хотіла ще винайти щось інше. Спрятала лице тісніше в долоні і під час коли її уста тремтіли злобно, вона блукала думками далі. Різноманітні думки плуталися і вганяли в її голову, однак жодна не вдовольняла її. Аж по якійсь часі підняла бистро голову, і її очі заіскрилися зимним ледовитим блиском.

Вже щось має!

Вона була полька, полька! Він ненавидів поляків, а її висмівав навіть, але що мала масток...

Так, вона належала до цього народу, що угнітав і переслідував українців цілими віками, корив, батожив його, розбивав його силу і висисав його кров; понижав його і глумився над ним при кожній нагоді, накидував насильно своє панування, а до світла і висоти не допускав; орудує брудом і підлістю, сам зростає, а тим часом її народ... О боже, боже, де правда?

Перед її зворушеною душею встала нараз ціла сумна історія її народу. Виринула горда козаччина, станула і теперішність; той визисканий, на ніч зведений, що не зазнав ні добра, ні спочинку, що його доля — годувати кривавою працею сильнішого фарисея!

Вона розсміялася гірким сміхом.

І він, що знав об тім всім, ростив давно сам ненависть в її груді до них, він, висунувшись працею одного такого раба наверх, ліз тепер ворогам тим під ноги, повзав і запродався!

Запродався! Так, бо він її не любить.

Ох, чому ж не охоронив його талісман любові! Чому не йшов за голосом серця, перед котрим кориться все, котрий єднає і найлютіших ворогів і перед котрого потугою щезають всі різниці; о, чому не любив цієї польки?

Чи він збожеволів, чи упав дійсно так низько?

Вона підвела голову, слухаючи гомону з тої сторони, в котру покотився екіпаж. Чи він не вертає ще, щоб вона прозвала його тим прізвиськом, яке заслужив собі?..

Опісля піднялася в цілім своїм гордім рості, піднесла руку і погрозила нею в сторону парку, а уста її прошептали з неописаною погордою якимсь одніське слово...

Тепер була вже спокійна, не мала з ним нічого спільного і не мала жодної страти. Ліпше вмерти, ніж стати з таким п'ятном перед своїм народом, сто раз ліпше вмерти!

Вона силувалася відвернути думки від його і від цілої тої справи, хотіла отрястися з них, мов від чогось улазливого, пригноблюючого, однак його лице з огидно услужливим виглядом і великі чорні вибалушені очі тої дівчини пхалися їй раз у раз перед душу... Вона була майже гарна і виглядала по-панськи; те признавала вона їй охотно...

Нараз пригадалася їй її праця, і мов камінь упав їй з серця. Вона піднялася з свого місця, обтріпала сукню, повідчіпляла поодинокі листки, що попричіплялися були до неї, і відітхнула легше. Нагадавши це, немов віджила.

Що вона могла забути свою працю!

Адже в ній спочивав її світ, ожидало її якимсь щастям! І вперше відчула те цілковите

вдоволення, яке подає праця тому, котрому здається, що життя не зберігає для його вже нічого більше. Так, праця не обманяла ще нікого, бодай того ні, хто шукав в ній відради і шукав більше, чим буденного щастя...